

[Industriministeren]

medfører mindre afhængighed af olie som brændsel, nu anført som låneformål i overensstemmelse med den siden 1974 fulgte praksis. Lån til dette formål er undtaget fra det for de øvrige låneformål gældende krav om, at låntager skal være en eksporterende eller importkonkurrerende virksomhed, idet hjemmemarkedsindustriens energibesparelser ud fra valutariske hensyn må anses for lige så værdifulde som eksportindustriens.

Lovforslaget indebærer endvidere en smiddiggørelse af det behovskriterium, der er omtalt i bemærkningerne til den gældende lov.

Forslaget skal tages som udtryk for, at regeringen fortsat ønsker at medvirke til at lette den udbygning og fornyelse af produktionsapparatet og den strukturtilpasning af produktion og afsætning, som er et vigtigt led i den tilstræbte styrkelse af landets økonomi og beskæftigelse.

Med disse ord, og idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg tillade mig at anbefale dette til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Industriministeren (Erling Jensen):

Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om Danmarks erhvervsfond.

(Lovforslag nr. L 20).

Forslaget vedrører den del af loven, der omhandler eksportkreditordningen, og går ud på at forhøje grænsen for eksportkreditgarantier og kautioner fra 22 milliarder kr. til 30 milliarder kr., medens lovens øvrige bestemmelser ikke berøres af forslaget.

Folketinget drøftede i maj 1975 eksportkreditordningen og vedtog at forhøje den ramme, inden for hvilken eksportkreditrådet kan give garantier og kautioner, til 22 mia kr. Der er således hengået 5½ år, siden folkettinget sidst havde lejlighed til at drøfte rammen for eksportkreditordningen, idet en lovændring i 1977 alene vedrørte en mindre ændring i rådets sammensætning.

På denne baggrund kan det være rimeligt at beskæftige sig med udviklingen i den forløbne periode.

I bemærkningerne til lovforslaget er anført oplysninger om udviklingen siden sidste fremsættelse i eksportkreditrådets garanti- og kautionsforpligtelser, der er steget med knap

50 pct. til 20,6 mia kr. til trods for en væsentlig nedgang inden for skibssektoren. Baggrunden for den nævnte stigning må ikke alene søges i den omstændighed, at enkelte store eksportkontrakter indgår i forpligtelserne med store beløb. Der er tillige tale om, at betydelig flere danske eksportvirksomheder har gavn af ordningen. Medens der for 5½ år siden var 1.453 virksomheder, der benyttede ordningen, er dette antal pr. 31. december 1979 steget til 2.245 virksomheder. Dette har medvirket til, at antallet af årligt behandlede ansøgninger er steget fra 8.627 i finansåret 1974-75 til 13.081 i finansåret 1979, og at bestanden af løbende garantier og kautioner er vokset fra 11.000 i 1975 til 18.000 i 1979.

Udviklingen specielt i benyttelsen af eksportkreditrådets garantiordning kan illustreres ved at opgøre, hvor stor en andel af totaleksporten fra Danmark der er sikret ved eksportkreditgaranti. Denne andel var i finansåret 1974-75 på 10 pct. og i finansåret 1979 på 16 pct. svarende til en eksport på 12 mia kr.

Hertil kommer den eksport, som muliggøres gennem kautioner for eksportlån, men på dette område er det ikke muligt ligesom for garantiområdet at opgøre den eksakte eksport. Jeg kan dog nævne, at en opgørelse foretaget på grundlag af indsendt regnskabsmateriale for 1978 viste, at virksomheder med kautioner fra eksportkreditrådet havde en årseksport på 16,7 mia kr.

I fremsættelsestalen i 1975 omtalte jeg, at eksportkreditrådet forberedte en række initiativer med hensyn til nye garantiformer m. v. som led i de løbende bestræbelser på at tilpasse eksportkreditordningen til erhvervenes behov, således at danske eksporterhvervs konkurrenceevne kan styrkes mest muligt.

Disse initiativer er nu ført ud i livet, og det er muligt at danne sig et billede af den betydning, de har haft i praksis.

Den såkaldte generalgarantiordning, der i princippet omfatter forsikring af en eksportørs samlede eksport, anvendes i stadig stigende omfang, navnlig af eksportører inden for tekstil- og beklædningsindustrien og møbelindustrien, og benyttedes ved udgangen af 1979 af 212 eksportører, der i løbet af 1979 eksporterede for 1,6 mia kr.

Finansgarantier for såkaldte køberkreditter har også fundet betydelig anvendelse, idet der pr. 31. juli 1980 var udstedt sådanne ga-